Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 4 улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 47. Четвергъ 28 Лютого (12 Марта) 1891. Рôкъ I.

Львôвъ, дня 27 Лютого (11 Марта).

Рухъ выборчій въ Державѣ нашôй, заинтересовавшій собою такъ горячо всѣ круги мыслячои суспôльности, выбуявъ по надъ все и вôпхнувъ на другій плянъ таки навѣть справы, котрѣ въ спокôйнѣйшôй хвилѣ спонукали бы кождого задумати ся надъ ними глубоко. Межи справами того рода мы пôднесемо лишь тую, котрои епильоґъ розôгравъ ся въ суботу передъ трибуналомъ львôвского краєвого суду, а до котрои примѣнено § 122 уставы карнои. Передъ тымъ трибуналомъ засѣло на лавѣ обвиненыхъ троє хлопятъ, не старшихъ надъ 17 лѣтъ, а обвиненыхъ и засудженыхъ *за злочиньство зневаги религіи!* Всѣ они Русинами греко-католицкого обряду: всѣ учениками гимназіи 5-ои и 6-ои клясы!... Пишучи нашѣ починки *про предвчасный критицизмъ* нашои учащои ся молодежи (Ч. 7 и 9), мы выразили тамъ въ острыхъ словахъ нашъ жаль надъ упадкомъ идеалôвъ молодочего вѣку, надъ остуджееньемъ душь для вѣры, надъ пониженьемъ уровня моральности — не предвидѣвши, що такъ скоро такій сумный фактъ потвердить нашѣ погляды. Передъ тымъ фактомъ, засуду на кару вязницѣ, що-но спявшихъ ся на ноги молодиковъ за образу религіи, за богохульство, за высмѣванье того що кождому христіянинови найсвятѣйше, — передъ тымъ страшнымъ фактомъ нѣмѣють уста, опадають руки, тяжка журба о будучнôсть придавлює серце! Тутъ бо вже йде не о якіись тамъ справы житя-бутя, не о форму устрою будучности народнои, а о рѣчь найцѣннѣйшу, бо — *о душу народа!*

Чи намъ наша політика не допише, чи економичнѣ рахубы оманять, чи змаганя просвѣтнѣ та культурнѣ не досягнуть пожаданои мѣры, — все то рѣчь байдужна, въ порôвнаню зъ тымъ нещастьемъ, до якого нарôдъ дойти може, єсли духъ єго напьє ся отруѣ зъ каламутныхъ жерелъ безвѣрія. На бѣду, проявы того опоєня дурманомъ и то середъ молодежи нашои, виднѣ чимъ разъ густѣйше, а засудъ соботный єсть страшною илюстраціею того нещастя.

Кто туть виновный? Чи необачнôсть родичѣвъ? чи байдужнôсть учителѣвъ? чи поганѣюча письменнôсть? Може все потрохи, а кто почуваєся до вины, часъ великій ударитись въ груди и завернути зъ тои ховзкои дороги, на кôнци котрои пронасть....

Въ тыхъ обставинахъ, цѣла вага справы, цѣла будучнôсть народу — въ рукахъ тыхъ, котрымъ суспôльнôсть повѣрила выхованье молодого поколѣня. Най родичѣ, учителѣ, а особенно провôдники духовнѣ не забувають, що цѣле проклатье будучихъ бѣдъ, на нихъ спаде, що судія вѣчный зъ рукъ ихъ буде домагати ся ôдвѣта за пропавшѣ души....

Переглядъ політичный.

Бѣдна та Болгарія! Помимо того, що всѣми силами стараєся она воздвигнути себе якъ найвысше и заняти гôдне мѣсце мѣжь иншими державами; помимо того, що истнуючій въ нѣй станъ рѣчи наймиролюбнѣйшій єсть и цѣлкомъ не загорожує загальному спокоєви, все таки мусить она зносити надъ собою громы загнѣванои Россіи, котра приписує собѣ право до опѣки надъ тымъ невеличкимъ, но такъ важнымъ княжествомъ. А догодити Россіи годѣ. Недавно, якъ то въ своѣмъ часѣ обговорювали мы обширнѣйше, выслала Россія ноту до правительства болгарского, домагаючи ся выданя всѣхъ нигилистôвъ. Правительство болгарске, не зважаючи на те, що нота ся була ражачою несправедливостію и пониженьемъ достоиньства Болгаріи, обжалованои о пôдпомаганье агитацій противно-державныхъ, котра въ своѣмъ часѣ остентаційно опѣкувала ся здрадниками Болгаріи; навсето не зважаючи однакъ, Болгарія полагодила бажаня Россіи. По дослѣдѣ точнôмъ, выдалено зъ Болгаріи пôдданыхъ россійскихъ, пôдозрѣтыхъ о участь въ нигилистичныхъ стремленяхъ. Теперь Россія домагаєся чогось бôльше, высылає до Болгаріи нову ноту, въ котрôй зазначивши, що двохъ Россіянъ выдалено невинно, домагаєся для нихъ о дозвôлъ повороту. Рѣчею певною, що правительство болгарске, а взглядно комисія нимъ вызначена для полагодженя першои ноты россійскои, вже зô взгляду на велику дражливôсть самои справы, а еще бôльше державы, котра ноту выслала, розслѣдило рѣчь якъ найподрôбнѣйше, и певно выдалило лишень тыхъ, котрыхъ выдалити мусѣло.

Якъ-жежь догодити теперь Россіи и зъ ôдки у неѣ той надмѣръ дбалости о своихъ пôдданыхъ, котрѣ певно не найчестнѣйшѣ? Рѣчь здаєсь до розвязаня легка. На нотѣ тôй скористала Болгарія о стôлько, що знайшла нагоду прочистити край ôдъ шпѣгонôвъ, агитаторôвъ и доносчикôвъ россійскихъ. Не выдалено всѣхъ, бо армія россійска того рода, розсѣла ся широко по цѣлыхъ Балканахъ, всежь таки деякихъ, котрыхъ заступити не легко кимъ другимъ. Тому то и нота россійска домагаєся повороту двохъ „невинно“ выдаленыхъ. Одно-

КРЕСТЪ НА СТЕПѢ.

(Перекладъ зъ І. Корженьовского).

(Дальше).

III.

Высоко стояло вже сонце, коли подорожнымъ нашимъ показавъ ся Богополь, лежачій на правôмъ, трошка пôднесенôмъ берегу Богу. Хмарный вчерашній вечѣръ, а до того невеличкій дощикъ, що дуже ôдсвѣживъ и очиствъ воздухъ, зробивъ ранокъ чудеснымъ и обѣ панѣ, переспавши ся хоть коротко, но смачно въ повозѣ, нетерпеливо выжидали мѣсточка, щобы скрѣпити тамъ пôдутомленѣ силы, а такожь заосмотрити ся на дальшу путь. За Богополемъ починавъ ся степъ. Калинецка выжидала єго нетерпеливо, середъ незмѣримои тои просторы надѣяла ся новыхъ вражѣнь, новыхъ мрій. Справдѣ не було вже видно Семена, но розговоръ двохъ козакôвъ, якій почула она въ ночи, не сходивъ ѣй зъ гадки и Калинецка редчутьемъ якимсь ведена, була певна якоись невидимои осѣняючои єѣ опѣки. А догадки сесѣ змѣнили ся майже въ певнôсть, коли приѣхавши надъ берѣгъ Богу, знайшли поромъ вже готовый, мовъ-бы ждучій на ихъ приѣздъ. Перевôзники безъ найменшого завôзваня кинули ся до повозу и коней, щобы перевести ихъ обережно на поромъ. Михайло приписувавъ то красному свому поѣздови и богатôй упряжи, може де що и своимъ вусамъ, но Калинецка добачувала и въ тôмъ руку, котра до неѣ отягала ся звернути ся явно и отверто.

О цѣлкомъ чимъ-то другôмъ думала тѣтка. Хотяй запевнена панею Адамовою, що дорога ихъ безпечна, хотяй и то знала добре, що полковникъ занявъ ся дуже єи сестрѣницею, а певно мусѣвъ мати важнѣ причины, єсли радивъ имъ сесю а не другу выбрати дорогу, то все таки занепокоила ся она чимало. Она надѣялась, що полковникъ постаравъ ся о то, щобы дорогу имъ зробити найпріятнѣйшу, дотеперь же не бачила жадного слѣду, єго забѣгôвъ. А по правдѣ, було ся чого бояти, и ôдважнѣйше серце, якъ серце слабои невѣсти могло ся переняти страхомъ. Дорога, якою мали ѣхати, не була тогды така сама, якъ нынѣ.

Чимъ разъ то бôльше пôдносяча ся Одесса торговлею збôжемъ зъ Подоля, Побережа и Украины, численнѣ купелѣ морскѣ и мода ѣзджения до нихъ, заселили нынѣ головнѣ гостинцѣ, ведучѣ до Одессы. Богатѣ повозы панôвъ и скрѣплячѣ мажѣ чумакôвъ везучихъ до моря золоту нашу пшеничку, тягнуть по нихъ довгимъ непромѣримымъ шнуромъ. Але тогды, особливо та часть краю була пустаремъ. На двайцять милевôй просторѣ ôдъ Богу до Одессы не було ничь, лишень земля рôвна и небо часто жаряче, звычайно однакъ ясне и погôдне.

Таку то околицю мали переѣхати двѣ невѣсти, маючѣ зô собою лишень четырохъ мужчинъ, козака, служащу и дѣвчину зъ ґардеробы, товариство не численне и не даюче найменшои запоруки, тымъ бôльше, що льокай и кучиръ були такъ ôдважнѣ, що зъ ôдваги ихъ смѣяли ся, навѣть козачокъ и дѣвчина зъ ґардеробы.

Що тутъ казати, Михайло хотяй и ôдважный все таки почухравъ ся въ голову, коли жидъ въ Богополи дорадивъ єму, щобы взяли и угля и дровъ, ба, навѣть и воды, котрои не знайдуть може ôсѣмъ и бôльше миль. Одна лишень Калинецка не погадала о жадныхъ перешкодахъ, або недогôдностяхъ подорожи. Що бôльше, коли Михайло перекрестивъ батогомъ конѣ и рушивъ твердою дорогою, ведучои середъ непромѣримои окомъ площи, коли тѣтка стала голосно повтаряти слово псальма, Калинецка, выхиливши голову черезъ ôкно, зъ чимъ разъ бôльшимъ занятьемъ глядѣла то на красный зеленый розтягаючій ся передъ нею килимъ, то на небо ясне, чисте голубе.

По двохъ доперва годинахъ перервала Калинецка сесю тишину:

— Ахъ тѣточко! Якъ тутъ любо, якъ красно и величаво! Чи чуете той подувъ вѣтру,

сины Россіи до Болгаріи пригадують намъ баєчку, въ котрôй вовкъ не могучи знайти жадnoи иншои причины, зъѣвъ ôвцю за то, що еи матѣрь его образила тымъ, бо була она за тверда для вовка, а и другѝ державы не призволили-бы на сей снѣданокъ.

Зачалисьмо о Балканахъ то йдѣмъ дальше. Приѣздъ екскороля Миляна до Бѣлграду, не есть безъ донеслѣйшого значѣня. Зъ одnoи стороны станувъ король Милянъ око въ око напротивъ президента нового габинету, министра Пасича, своего найбôльшого противника, зъ другои стороны, Гарашанинъ, бувшій министръ и поклонникъ, а теперь ворогъ, вправдѣ не страшный, но за то зъѣдливый и не перебираючій въ средствахъ, крôмъ того Наталія, вѣчно невдоволена и вѣчно стояча на перепонѣ супокоєви внутрѣшному. Отъ новый доказъ еи дѣяльности. Россійскій амбасадоръ въ Сербіи, Персіяни, повернувши зъ Парижа, де довшій часъ куровавъ ся, въ приватнôй розмовѣ сказавъ, що королева Наталія, обжаловала его передъ правительствомъ россійскимъ о бракъ енергіи и дбалости о добро Россіи, а заразомъ зажадала его усуненя. Наталія знову звернула ся до своихъ пріятелѣвъ въ Россіи, домагаючи ся, щобы они прислали ѣй письменне ствердженье, що нѣколи не старалася она о усуненье амбасадора россійского. Єи теперѣшнѝ приятелѣ прозвали Персіяніого брехуномъ, той знову старае ся о то, щобы новому правительству представити Наталію яко особу, Россією цѣлкомъ залишену. Що Наталія могла допустити ся щось подôбного и допустила, о тôмъ и сумнѣву бути не може. Дôйшло до того, що екскоролева, матѣрь короля, приняла на себе рôлю шпіона россійского и руководить ся дбалостію о добро Россіи. Здае ся, що еще передъ ôдъѣздомъ короля Миляна, екскоролева выѣде и такъ зъ нездорового для неѣ Бѣльграду, щобы — не вернути бôльше. Вправдѣ выѣде може не конче добровôльно. але всегда выѣде. Такъ бодай пишуть многѝ нѣмецкѝ газеты.

Выборы.

Зъ Куріи бôльшихъ посѣлостей выбрано:

Въ Стрыю (округъ выборчій Стрый—Жидачôвъ—Долина—Калушь). На 75 голосуючихъ выбрано посломъ 39 голосами адъюнкта судового зô Стрыя, Євгенія Абрагамовича.

Въ Самборѣ (округъ выборчій Самбôръ—Старемѣсто—Турка—Дрогобичь—Рудки) выбрано 44 голосами Августа гр. Лося. Мечиславъ Львицкій дôставъ 18 голосôвъ.

Долѣшно-австрійска Изба гандлева выбрала майже одноголосно знову Маутнера и Найбера.

Перше тѣло выборчи тирольскои великои посѣлости выбрало опата Треинфельза. Мѣсто Ровередо выбрало народово-либерального барона Мальферта, бурмистра въ тôмъ мѣстѣ. Въ Бриксенъ выбрано консервативного Дипаулича, въ Боценъ нѣмецко-народорого Видманна 443 голосами на 685 голосуючихъ, въ Инсбруцѣ выбрано також нѣмецко-народового кандидата Вильдауера.

Мѣста Форарльбергу выбрали: д-ра Ваибля, бурмистра Дорнбирна (нѣмецко-народового) 960 голосами противъ 799 голосôвъ, котрѝ отримавъ маршалокъ краевый Ромберґъ.

Въ Паренцо велика посѣлôсть выбрала одноголосно (69 гол.) д-ра Бартоліого.

Мѣста: Брукъ, Цилли, Юденбургъ, Гардтбергъ и Марбургъ выбрали знову дотеперѣшныхъ пословъ, именно: одного нѣмецко-либерального и чотырохъ народовцѣвъ нѣмецкихъ. Въ Грацу выбрано нѣмецкого народовця Дершатту, въ Ляйбницъ 883 голосами нѣмецкого народôвця Моррего. Дотеперѣшный посолъ, кандидатъ народово-либеральныхъ, Маґґъ, отримавъ ледво 191 голосôвъ.

Въ Грацу помежи дотеперѣшнымъ посломъ, графомъ Карнеримъ, а кандидатомъ нѣмецкихъ народовцѣвъ Гофманномъ, ôдбуде ся дня 11 с. м. въ середу выбôръ стислѣйшій.

Велика посѣлôсть въ Гориціи выбрала католицко-консервативного Словеньця, графа Корониніого. Контракандидатомъ бувъ давнѣйшій посолъ, кн. Гогенльое, котрый отримавъ лишень 169 голосôвъ

Изба гандлева въ Целôвци выбрала дотеперѣшного посла нѣмецко-народового Думраихера.

Кроника.

— **Є. В. Найдост. Архикнязь Льеополядъ Сальваторъ** и Найдост. Архикнязъ Пармы, выѣхали нынѣ на ловы до Старявы, въ котрыхъ возьмуть також удѣлъ гр. Сильфи, начальникъ дирекціи дôбръ державныхъ Ґлянцъ и капитанъ артильеріи Преґльеръ.

— **Є. Е. Панъ Намѣстникъ** перенѣсъ ц. к. адъюнкта будôвлѣ, Франца Голуба зъ Нового Сонча до Львова зъ призначеньемъ до службы при ц. к. Намѣстництвѣ, а практиканта, Володимира Обертыньского зô Львова до Нового Сонча.

— **Ц. к. краєва Дирекція скарбу** именовала концептового практиканта скарбового Льва Казимѣра двохъ именъ Шведаицкого, скарбовымъ концепистою въ X клясѣ ранги.

— **Ц. к. Рада шкôльна краева** именовала тымчасового учителя, Іосифа Бема, въ Садковôй Горѣ, сталымъ учителемъ школы етатовои въ Садковôй Горѣ: тымчасового учителя Ромуальда Крижановского, въ Стульзку, сталымъ учителемъ школы етатовои въ Стульску; тымчасового учителя Іоана Ольхового, въ Оравѣ, сталымъ учителемъ школы етатовои въ Оравѣ; сталого учителя, Іоана Гарбьеня, въ Косцьелиску, сталымъ учителемъ 2-клясовои школы етатовои въ Поронинѣ; тымчасову учительку завѣдаючу, Марію Оцеткевичôвну, въ Мысленицяхъ, сталою учителькою завѣдаючою 2-клясовои школы етатовои жѣночои въ Мысленицяхъ; тымчасову учительку, Каролину Гадовску, въ Грибовѣ, сталою учителькою 4-клясовои школы етатовои въ Грибовѣ.

— **Торгъ збôжемъ**. Зъ всѣхъ сторôнъ наспѣвають невнѝ вѣдомости, що тогорôчна зима великихъ наробила шкôдъ по поляхъ. Тѝ вѣсти причинили ся до небувалого оживленя торгового руху на головнѣйшихъ торговискахъ збôжевыхъ Европы, а цѣны пôдскочили. Продавцѣ однакъ маючѝ ще збôже на складахъ отягають ся зъ продажею, надѣючись на ще бôльшу пôдвыжку цѣнъ. Найгôршѝ вѣсти, що до загибненя озиминъ наспѣвають зъ Франціи, а другѝ краѣ начинають побоювати ся чи имъ своихъ запасôвъ выстане на свою потребу.

— **Страшный случай**. Читаємо въ газетѣ ряшôвскôй: Дубишь Иванъ, фѣрманъ зъ Зизнова, повертаючи зъ почты дня 1 лютого с. р. о годинѣ 2½ по полудни, наслѣдкомъ зôрвань колѣсцятка ôдъ дышля придержуючого шлею, выкиненый зôставъ зъ саней пôдъ мостомъ желѣзнодожнôмъ зъ такою силою, що ударивши головою о камѣнь, розбивъ собѣ голову. Нещасный мучивъ ся еще до вечера. Дубишь числивъ 27 лѣтъ, бувъ жонатый и ôтцемъ одnoи дитины.

— **Черновецка** Gazeta Polska пише: До якои степени въ четверъ при выборахъ въ Черновцяхъ люднôсть мѣстъ була сфанатизована, о тôмъ свѣдчить слѣдуюче. На передмѣстѣ Кльокучка лежавъ на смертельнôй постели властитель склепику Гершь Литтель, коли впавъ до него одинъ зъ агитаторôвъ и зовôвавъ его, щобы конче збиравъ ся и явивъ ся до голосованя. Литтель пôднѣсъ ся, казавъ ся всадити на фіякра и доволѣкшись до салѣ выборчои ôддавъ голосъ. Опôсля вернувъ домôвъ и въ годину потôмъ умеръ.

— **Въ Парижи**, передъ судомъ присяжныхъ, стававъ на дняхъ Денисъ Rebours, котрый въ селѣ Bouffry пôдъ Парижомъ замордовавъ своего вуйка, тѣтку и нелѣтну ихъ доньку. Причиною убійства бувъ рабунокъ бо Rebours мавъ ся женити и хотѣвъ собѣ выправити славный банкетъ весѣльний. На розправѣ заховувавъ ся обоятно, а наколи не струджені присяжнѝ засудили его на кару смерти, принявъ засудъ зô зимною кровію, и просивъ лишень, щобы закôнчено зъ нимъ скоро.

— **Зъ Зарудя** пишуть намъ, що въ ôдтамъ 28 л. лютого выѣхавъ мѣсцевый парохъ О. Иванъ Редкевичь, перейшовши на становиско I Архикатедрального Проповѣдника до Львова. Мѣсцева школа зъ учителемъ, всѣ парохіяне и пріятелѣ О. Ивана, зъ глубокимъ жалемъ пращали его, заявлюючи въ своихъ промовахъ пелицемѣрну любовь и высоке поважанье для своего ревного

котрый переймае мене на скрôзь? Дивѣть, до кола не ма ничь, лишень земля и земля. Якъ свобôдно ту для ока, якъ широко для грудей. Великою есть природа, если чоловѣкъ не зôпсує еѣ злипками рукъ своихъ. Чи повѣришь дорога тѣточко, що еслибымъ могла лишити ся туть бодай тыждень, еслибымъ могла, якъ дитина погуляти по тыхъ левадахъ, выкупати ся въ фаляхъ тыхъ цвѣтôвъ, рано и вечѣрь обмыти ся росою, що кождого ранка и вечера падае зъ неба на непорочну сесю землю, я булабы здоровша. А може и цѣлкомъ здорова, и надѣя довшого житя вступилабы въ мою душу. Можебы я ще и дрôбку щастя зазнала на тôмъ свѣтѣ.

По словахъ тыхъ звернула ся нещасна невѣста до ôконця, для укритя своего зворушеня, котре заволодѣло нею, но наразъ скрикнула легко, и закрывши тварь руками, стала ревно плакати.

— Що тобѣ, дитя мое? — спытала занепокоєна тѣтка.

— Ничого тѣточко, ничого. То видно улуда. Погляньте тамъ однакъ, чи добачите кого?

— Менѣ ся видить, що бачу когось — ôдповѣла тѣтка, придивлюючись.

— Одже то правда — скоро промовила Калинецка и усмѣхнувши ся обтера слезы а лиця еи спаленѣли легко.

Може бôльше якъ пôвъ версты ôдъ дороги показавъ ся на степѣ ѣздець на прекраснôмъ арабскôмъ кони. Бѣла шерсть коня свѣтила ся здалека на тлѣ муравы, а темный плащь ѣздця миготѣвъ ясною пôдшевкою, ôдвиваючи ся зъ его раменъ. Чертôвъ лиця годѣ було дозрѣти, бо звернені були до поѣзду, въ напрямѣ котрого гнавъ ся и кôнь. Колижь пôдъѣхавъ еще якихъ кôлькасотъ крокôвъ, спинивъ коня, а знявши бѣлу шапку и приложивши еѣ до чола, для охороненя ся ôдъ жаркихъ ослѣпительныхъ лучѣвъ сонця, довго придивлявъ ся. Серце Калинецкои било живѣйше и згадувало, кто бувъ сей атаманъ степôвъ, немовь плывучій на быстрôмъ кони по тôй зелени степу. Хотяй не могла дослѣдити чертôвъ его лиця, здавало ся ѣй однакъ, що бачить на его чолѣ тоту задумчивôсть, котра еѣ такъ переняла и въ очахъ его запалыхъ и чорныхъ, сей сумъ глубокій, що встрясъ нею ажь до глубины душѣ.

Кôлька хвиль стоявъ еще ѣздець на мѣсци мабуть дававъ ôдотхнути коневи, котрый вытягавъ шию и ласо хватавъ воздухъ. Вскорѣ однакъ пôднѣсъ ся ѣздець въ стременахъ, розглянувъ ся до кола, и пôгнавъ степомъ. Де утѣкае, не знавъ никто такъ, якъ не знавъ, зъ ôдки взявъ ся ôнъ середъ тои пущѣ.

Описати станъ Калинецкои годѣ було. Ѣй здавало ся, була певна, що то ôнъ, а прецѣнь, чомужь утѣкавъ передъ ними. Та гадка зачала ослабляти въ нѣй перше враженье и она стала дѣлити неспокôй своеи тѣтки, котру тымъ бôльше настрашивъ ôдъѣздъ згаданого ѣздця, чимъ бôльше утѣшило еѣ, нагле его появленье ся.

— Ктобы то мôгъ бути, моя тѣточко — запытала Калинецка.

— Не знаю, дитя мое — ôдповѣла зъ видимымъ смуткомъ тѣтка.

— Менѣ ся здае, що то ктось знакомый, сказала знову молода невѣста. Она надѣяла ся въ гадцѣ, що тѣтка упередить еѣ въ тôй гадцѣ и вымовить то имя, котрого она высказати не смѣла.

— Сумнѣваю ся, моя ты дорога, щобы бувъ се кто знакомый. Зъ далеку годѣ було лиця розпôзнати. Всежь таки знакомый чи нѣ, еслибы хотѣвъ бувъ намъ въ пустынѣ помочи, бувъбы приѣхавъ. Але ôнъ навѣть не бувъ цѣкавый кто ѣде.

— То правда — ôдповѣла стлумленымъ голосомъ Калинецка и засунувши ся въ кутъ повозу, замовкла. Въ душѣ еи почала ся борьба а борьба довга, борьба надѣѣ зъ сумнѣвомъ, борьба рожевыхъ мрѣй зъ сумною будучностію.

(Дальше буде.)

пастыря, который въ протягу шестилѣтнôмъ эдвигнувъ моральнôсть, просвѣтивъ умы, розгрѣвъ душѣ горячимъ чувствомъ для св. католицкои Церквы.

Зъ цѣлою прiятностiю зазначуємо се, яко проявъ, що нарôдъ нашъ умѣє бути вдячнымъ и оцѣнити трудъ ревного священника; що кождый душпастырь, єсли приложить ся усердно до душѣ народа, може скоро збирати краснй плоды своеи дѣяльности. Такого бо доброохотного для чеснотъ, такого слухнявого для наукъ, такого податливого на всяке добро, якъ нашъ сельскiй нарôдъ, далекобы шукати. Духовенство иншихъ народôвъ пôзнавши нашихъ селянъ, завидує намъ такого зъ природы вже успособленого матерiялу на — святыхъ. Тожь, о скôлько недбалôсть надъ оброблѣньемъ того матерiялу, єсть непростимымъ злочиньствомъ, о стôлько честный а ревный трудъ надъ нимъ заслугує на пôднесенье и похвалу. О. Ивану Редкевичу належить ся тоє прилюдне признанье и для того ще, бо ôнъ въ краснорѣчивыхъ проповѣдяхъ своихъ, не залишавъ якъ найчастѣйше пояснювати того, що передъ нимъ и въ сусѣдныхъ парохiяхъ, чомусь було затемнюване доси, именно, розличiя унiи ôдъ шизмы, въ наслѣдокъ того, знанье католицкои церкви и любовь для неи въ Зарудю водворило ся крѣпко.

— **Въ Англiи**, де колись католицку вѣру гонено та нищено огнемъ и мечемъ, де католики не мали жадныхъ правъ, въ тôмъ краю теперь проявлює ся чимъ разъ бôльша наклоннôсть до повороту на лоно св. римско-католицкои Церкви. Не кажемо вже про тыхъ членôвъ найвысшихъ въ краю родинъ, котрыхъ що року чимало покидає блуды державнои Англиканьскои церкви, вспоминаємо тутъ лишень о тôмъ поспѣху въ якимъ духовеньство тои церкви хотяй ще не вѣру и науку, то бодай обряды католицкои церкви собѣ присвоює. Права державнй силують ся той рухъ спинювати, але вѣдай не на довго вже стане силы тымъ забороняючимъ средствамъ, бо потреба правдивои вѣры проникає суспôльнôсть англѣйску чимъ разъ глубше, а ревнôсть апостольска духовныхъ католицкихъ не устає.

До тыхъ увагъ подавъ намъ нагоду процесъ и засудъ Англиканьского архiепископа Линкольну, за присвоюванье обрядôвъ католицкихъ.

Ôдъ многихъ вже лѣтъ, сей высокiй достойникъ належачiй до секты англiйскои, званои высокою церквою (High Church), самъ, и пôдвластне єму духовенство, при сповнюваню богослуженя, уживали рôжныхъ католицкихъ требъ, якъ благословенье знакомъ креста св. при литургiи при проповѣдяхъ при выраженю лицъ Троицы св. и. т. п. Загорѣльцѣ англиканьскй пôднесли крикъ на то и обвинили Линкольнского Архiепископа, ôддавши справу пôдъ судъ всѣхъ епископôвъ Англiи. Тй орекли, що нововведеня католицкй до англиканьского обряду неправнй и мають бути устороненй. Щобы не стратити свого богато дотованого становища, обвиненый архiепископъ пôддавъ ся судови, але духовенство єго не уважає ся зобовязаныхъ до послуху тому засудови. Той характеристичныхiй непослухъ оказує ся зъ часописи церковнои тои секты The Guardian, котра зъ зимнымъ посмѣхомъ выражає ся, що засудъ выданый на архiепископа Линкольну зобовязує лишь єго одного, другимъ же достойникамъ церкви тоє ореченье байдужне. Тожь и не перестають дальше тй духовнй обрядôвъ католицкихъ употребляти, хоть ихъ архiерей переставъ. Заказы и заборонены ведуть ся дальше властями, та никто ихъ не слухає. Цѣкава рѣчь чимъ закôнчить ся тая справа.

Зборы Товариства св. Апостола Павла.

Дня 3 лютого с. р. ôдбуло ся во Львовѣ въ сали засѣданiй консисторскихъ, перше загальне собранiє сего Товариства, котре Ихъ Превосх. ВПреосв. Митрополитъ своєю присутностiю и довшою на скрôзь переймаючою промовою удостоити благоволили.

По бесѣдахъ о. Л. Джулыньского, о потребѣ уряджена миссiй для народа и о. Ю. Рожанковского о потребѣ упражненiй дух. для Духовеньства, выбрано слѣдуючiй выдѣлъ: Предсѣдателемъ выбрано ВПр. о. Л. Туркевича, заступникомъ о. Л. Джулыньского, секретаремъ о. Е. Гузара и касiєромъ о. И. Чапельского. Выдѣловыми суть: оо. К. Селецкiй, В. Чернецкiй, Ю. Рожанковскiй, I. Волосяньскiй. Заступниками: В. Борысевичъ, С. Зелькiй и Н. Ничай.

Слѣдували внесенiя членôвъ. (Докладне справозданье цѣлого собранiя умѣщено въ ч. 4 *Душпастыря*.

Ухвалено урядити упражненiя дух. въ началѣ великого поста а зъ весною миссiи для народа.

Першй упражненiя ôдбудуть ся въ першихъ дняхъ марта (день озн. пôзн.) въ монастыри св. Онуфрiя во Львовѣ пôдъ проводомъ упрошеного къ тому одного зъ ОО. Василiянъ.

Желаючй въ нихъ взяти участь изволять напередъ ôднести ся до выдѣлу, где такожь и во всѣхъ справахъ Товариства, именно-же въ справахъ вписаня ся въ члены, ôдносити ся належить (пляцъ св. Юра ч. 5).

Послѣднй вѣсти.

Єго Величество Цѣсарь удѣливъ ректорови Академiи штукъ красныхъ въ Вѣдни, Леопольдови Миллерови ôдзнаку гонорову „для штукъ и умѣєтности".

Графъ Кальноки повернувъ зъ Пешту до Вѣдня.

Министры Пражакъ и графъ Шенборнъ зложили кондоленцiю сынамъ помершого проф. Микльосича.

Дума державна сôстане зкликана въ першихъ дняхъ цвѣтня.

Зачуваємо, що провôдники молодоческй занятй суть теперь уложеньемъ манифесту, которымъ мають означити своє становище въ новôй Избѣ. Манифестъ той буде оголошеный въ дни отвореня Думы державнои. Чи Молодочехи займуть мѣсце въ рядахъ бôльшости парляментарнои, о тôмъ не можна вже теперь щось певного сказати. Кореспондентъ вѣденьскiй *Czas*-у, порушивши ту квестiю, пôдносить, що о скôлько судити можна зъ деклямацiй газеты *Narodni Listy*, увѣрялючихъ, що клюбъ молодоческiй буде поступавъ впростъ на вскôсъ, якъ поступовали Старочехи, не ма пôдставы причисляти Молодочехôвъ до бôльшости автономичнои.

Вчера розпочали ся въ палатѣ кн. архiепископа вѣденьского обрады конференцiи епископôвъ, пôдъ проводомъ кн. епископа Шенборна. Присутнй були: кн. архиепископъ вѣденьскiй Ґрушa, такожь епископы: о. Цверґеръ зъ Секау, о. Мiссiя зъ Любляны, о. дръ Коппъ зъ Вроцлавя, о. Наплотникъ зъ Лавантъ (въ Тиролю), о Канъ зъ Ґуркъ, о. Доппельбауеръ зъ Линцу, о. Бауеръ зъ Берна, о. Солецкiй зъ Перемышля. Обрады будуть дня 13 с. м. замкненй.

Въ вчерашныхъ выборахъ въ Стирiи заслугує на увагу упадокъ Маґґа, одного зъ членôвъ президiи лѣвицѣ. Маґґъ одержавъ въ округу Ляйбницъ, де кандидувавъ ледво 191 голосôвъ, єго противникъ нѣмецкiй народовецъ Морре 883 голосôвъ. Лѣвиця, котра зъ початку числила на сполученье ся зъ нѣмецкими народовцями, глядить, що тй послѣднй належать до найбôльшихъ єи непрiятелѣвъ. Проєктъ реформы тарыфъ товаровыхъ на желѣзницяхъ державныхъ, єсть вже цѣлкомъ опрацьованый черезъ генералну дирекцiю и предложеный зôстане радѣ желѣзничôй, котра збере ся вже въ першôй половинѣ цвѣтня.

Allg Ztg доносить, що переговоры гандлевй австро-нѣмецкй знаходять ся въ критичнôмъ положеню. Ôдъ часу повороту дельегатôвъ нѣмецкихъ зъ Берлина наступила змѣна въ дотеперѣшнôмъ добрôмъ перебѣгу, понеже правительство нѣмецке не хоче, якъ доносять, обнижити оплатъ збôжевыхъ на 3 марки 50 фениґôвъ, тому, що парляментъ тои знижки бы не принявъ. Надѣя послѣдного доброго результату не єсть однакъ выключеною.

Деп. Бекль (антисемита) урядивъ въ Ганау зôбранье народне, на котрôмъ прiйшло до великихъ забуренъ межи соцiялистами и антисемитами, що ажь завôзвано помôчь войскову.

Царь именовавъ вел. князя Сергiя Александровича генералъ-губернаторомъ Москвы, щобы въ той спосôбъ столицѣ коронацiйнôй дати довôдъ своеи незмѣнной ласки.

Дотеперѣшный губернаторъ, князь Долґоруковъ, зôставъ именованый членомъ думы державнои.

До Петерсбурга приѣхавъ зъ Берлина генералъ Вердеръ, и яко гôсть царскiй, замешкавъ въ дворци зимовôмъ. Приѣздъ єго позôстає въ звязи зъ поданьемъ ся гр. Шувалова, амбосадора при дворѣ нѣмецкôмъ, до димисiи, котрои гр. Шуваловъ домагає ся.

Въ Берлинѣ уважають выбôръ кн. Бисмарка на посла до парляменту нѣмецкого, за запевненый.

Промышленники зъ надреньскихъ провинцiй, внесли поданье до державы, въ котрôмъ годять ся на трактатъ гандлевый зъ Австрiєю.

Кореспондентъ вѣденьскiй *Нов. Время* доносить що вѣсть, мовбы министерство Пасича вызначило на паздерникъ подорожь короля Александра до Россiи єсть неправдива.

Въ парляментѣ берлиньскôмъ пôдчасъ нарадъ надъ етатомъ довгу державы, освѣдчивъ Maltzhan, що правдоподôбно наступить оголошенье новой пожички.

Межинародну угоду що до руху фрахтового на желѣзницяхъ переказано специяльнôй комисiи.

Парляментъ ôдкинувъ жаданя кредиту на пароходы панцернй пôсля типôвъ означеныхъ буквами *Т.* и *У.*, решту етату маринарки принявъ безъ дискусiи.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Вѣдень 11 марта. Вчерашна ранѣшна конференцiя епископôвъ тревала $2^1/_2$ годины. По полудню дальшiй тягъ нарадъ.

Вѣдень 11 марта. Зъ выборôвъ бôльшихъ посѣлостей Низшои Австрiи выйшло сѣмохъ нѣмецко-либеральныхъ и одинъ зъ клюбу Корониніого.

Берлинъ, 11 марта. На завтрѣшнôмъ обѣдѣ у Шеченього, буде присутною царска пара.

Брукселя, 11 марта. Соцiялистъ Guesde зъ Парижа, котрый хотѣвъ вчера вечѣрь урядити соцiялистичнй зборы, зôставъ увязненый. Правдоподôбно буде ôнъ выдаленый зъ Бельгiи.

Торгъ збôжемъ.

11 марта	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	8.——8 25	7.85—8.10	7.60—8.—	8.——8.45
Жито	5.85—6.20	5.60—6.—	5.40—5.90	6.——6.35
Ячмѣнь	6.——6.75	5.25—7.—	4.85—6.50	5.75—7.25
Овесъ	6.——6.70	5.80—6.35	5.75—6.20	6.20—7.—
Горохъ	6.20—9.75	6.——9.—	6.——8.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42—52.—	42.—52.—	45.—51.—	45.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 лiтр. пр. loco Львôвъ ôдъ —·— до —·— зл.

Надôслане

Черезъ посредництво Редакцiи „Народнои Часописи" можна получити слѣдуючй книжки за переказомъ почтовымъ:

Библiотека Проповѣдей Томъ I. свящ. Л. Бобровича. Цѣна 1 зл. 50 кр.

Тогожъ автора:

Поученье о набоженьствѣ до Сладчай. Серця Iисусового. Цѣна 15 кр.

Тогожъ автора:

Святй Мученики. Исторична споминка зъ 3 першихъ вѣкôвъ христiяньства. Цѣна 20 кр.

Тй книжки могуть Всп. Священики получити за ôдправленье Службъ Божихъ.

Ôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкiй

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоитъ 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрѣ частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає

Знаменитй средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непріятный смакъ, а также забеспечує ясла передъ всѣми **слабостями.**

!! Даромъ !!

и оплачено высылаю мôй цѣнникъ **Суконъ** мужескихъ въ поученьемъ якъ має ся самому собѣ брати мѣру — **сукно** власного выробу. Взоры и модни картоны. Наймоднѣйше, найтревальше и найдешевше.

Цѣлковити убраня, менжиковы, пальтоты лѣтни зъ сукна и шевіоту ôдъ 10 зр. и высше. Поручательство въ тôмъ, що не ôдповѣдни рѣчи принимаю назадъ.

Агенты всюда пошукованй.

Фабрика суконъ мужескихъ.

KAROL BEER, Troppau, öster. Schlesien,

!Краєвй!

чисто льняни выробы корчиньскй.

а именно:

Полотна, Вебы, дымы, Обрусы, Серветы, Ручники, Хустки до носа и т. д., суровй и апретованй, поручає въ велукôмъ выборѣ по найтаньшихъ цѣнахъ и въ найлучшôмъ родѣ

Центральный Складъ Полотенъ

Перв. Гал. Товариства для краєвого промыслу ткацкого

Пôдъ **„Прядкою“** у Львовѣ,

плацъ Маріяцкій, ч. 1.

!Цѣнники и прôбки франко!

Краєвй выробы

Краєвй выробы

Мешканцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

пôсля методы того професора, єсть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступає цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормлени тымъ молокомъ не слабують на жадни слабости жолудковй або кишковй и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштує найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймає

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Кавярнѣ.

Котелъ

паровый

урядово выпробованый,

о силѣ $1\frac{1}{2}$ коня,

заразъ до спроданя.

Близша вѣдомôсть у Льеопольда Литыньского, улиця Пекарска ч. 21 у Львовѣ.

Яковъ Федеръ

мѣскій лѣкарь и акушеръ

бувшій секундаріюшь общого шпиталя у Львовѣ, осѣвши въ **Устю зеленôмъ,** лѣчить всякй слабости въ кругъ медицины и хирургіи входячй.

Повнй уряджени церковнй

по дешевôй цѣнѣ уставляю,

а именно:

иконастасы, ôлтари, кивоты, ôлтари процесіональнй, також **всякй украшенія церковнй** и правдиво волоченй. На жаданье высылаю пляны.

Чернавскій,

рѣзбярь у Львовѣ, ул. Сикстуска ч 2.

Дерево

рѣзане на части 10 цетнарôвъ въ доставою до дому въ замкненомъ возѣ 4 зр. 50 кр.

На 4 части рѣзане 4 зр. 70 кр.

5 цетнарôвъ **угля сальонового** въ косткахъ въ доставою до дому 3 зр. 50 кр.

Зъ причины великого запасу пріймає замовленя

Торговля Важного,

у Львовѣ, улиця Чарнецкого ч. 2.

Сягъ букового дерева по 15 зр. въ доставою.

Др. Антоній Роицкій

(А. Берґеръ)

ординує **въ болѣзняхъ заразливыхъ и скорныхъ.** Єго **Порадникъ новый** въ болѣзняхъ мужескихъ (4 изданье) **зъ образками** коштує у автора 1 20, почтою 1.50. — **Порадникъ въ болѣзняхъ женщинъ** коштує у автора 50 кр. пôдъ опаскою 60 кр.

Ординує въ дома ôдъ годины 3—5 по полудни, Львовъ, улиця Кароля Людвика ч. 7.

Увага. На письма зъ гонораромъ ôдповѣдає ся безпроволочно, а на требованье высылаю лѣки въ аптики въ способъ дискретный.

КАЛЕНДАРЬ ЗДОРОВЛЯ

на рôкъ 1891,

выданый въ польскôмъ языцѣ мѣститъ кальендаріюмъ греческе и латиньске, богато илюстрованый, повенъ цѣкавыхъ розправъ, дотычачихъ збереженя здоровля, посылає

ЛЬЕОПОЛЬДЪ ЛЕТЫНЬСКІЙ,

у Львовѣ, Валова 14,

franco за надôсланьемъ **50** кр. а- в.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы)

поручає:

„Реґуляторъ“

Въ нестравности, нежитахъ жолудка, жолтачцѣ и гемороидахъ лѣкъ найпевнѣйшій и не зрôвнаный. Розпускає фльеґму, реґулює и побуджає травленье, гоитъ раны жолудка, зтягає соки нездоровй, справяє лагôдный ôдхôдъ и дає добрый апетитъ.

Цѣна пуделка вразъ зô способомъ ужитя 35 кр. в. а.

Подяка.

Вп. Брониславъ Виткевичь аптикарь у Львовѣ.

Честный пане Аптикарю!

Одъ бôльше якъ 10 лѣтъ терпѣла я на нежитъ жолудковый и мимо радъ многихъ лѣкарѣвъ, мимо що року ôдбуваныхъ курацій купелевыхъ, приписаныхъ діетъ ослабляючихъ цѣлый организмъ, перестала я вѣрити въ вылѣченье мое зъ тои нещастнои болѣзни, котра для мене тымъ тяжшою була, що я, маючи родину, чула ся дуже нещастною. Вычитавши въ анонсахъ „Календаря здоровля“ о рôжныхъ оригінальныхъ средствахъ въ Вашôй аптицѣ находячихъ ся, просила я о присланье менѣ Вашого лѣку „Реґуляторъ“. Вже по кôльку дняхъ учула я велике улегченье. Тисненье пôдъ грудьми, котре до зôмлѣня допроваджувало, постоянно устало. До тыждня могла я вже ѣсти стравы, якихъ ôдъ кôлька лѣтъ не употребляла.

Тожь желаю Вамъ Пане, абы всѣ бажаючй найти улегшенье въ ихъ терпѣняхъ такъ були задоволенй зъ ужитя Вашихъ средствъ, якъ я, и такою-же вдячностію були переняти для Васъ якъ я, а тогды труды Вашй для допоможеня терпячôй людскости не спознуть на ничѣмъ.

Зъ поважаньемъ

Сянôкъ 1 липця 1890. **Ядвиґа Келлеръ,**

вдова по официіалистѣ приватнôмъ.

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіосъ и паралижахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротворъ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичь, аптикарь, Львовъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апопльексію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватний и зôставати зъ моєю родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якй менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ **„Нервотону“** препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровя Льеопольда Литыньского“,** доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали ви найбôльшимъ добродѣємъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

КАДИЛО КОРОЛѢВСКЕ

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.